

ČETRTI ZLOG iz črk s poslanstvom: za vse V KROŠNJI BRALNIH RADOSTI

Na nebu je veliko zvezd in zvezdic, nebesnih teles.
Eno sonce nam je dano, naše. Najbližje nam je mesec.
Kot kakšna mama nas ogrne z mesečino.

Nekoč se je pomaranča zakotrljala visoko in daleč. Zbala se je,
da ne bo našla več domov. Zaklicala je: *Ne bojim se sonca,
ker je z njim dan, bojim pa se teme in noči, ker postanem takrat
še sama črna in nevidna. Prosim te, mesec, preženi moj strah!*

Mesec je s svojo tačko potrepljal pomarančo po glavi:
*Nič se bati! Tako dišiš, žariš in si sočna, kot noben planet.
Med nami ostaneš in boš vsem v družbo in veselje: malo sonce.*

Pomaranča je postala sonce za otroške zadeve: ne sije premočno,
greje kolikor treba, ob večerni zarji diši in se igra kot žoga
z vsemi puncami in fantiči sveta. Ker je okrogla, ne pozna ne mej
ne zidov, ves svet je njen dom.

*Ampak: Kako si upa! Na svetu so še dedki in babice, ki prav tako
rabijo igro in družbo. Rahlo toploto in svetlobo.
Tudi zanje je javno sonce premočno, preveč samodržno.*

Janko in Metka ne trpita krivice, ne bojita se čarovnice.
V nebo zaženetata še tri pomaranče: ena bo za vse sivolase,
druga za plešaste, tretja pa za vse, ki so sirote pod milim nebom.

Kdo nas, ko smo v skrbeh, potolaži, da časi ne bodo postali še hujši,
kot popadljiv pes? Veliko veliko je pravljic, ki nam pomagata verjeti
v zmago drobnih sonc, pomaranč. Vse pomaranče sveta so take,
da imajo pod lupino krljice. Tudi v knjigah so krljice: delimo jih in
privoščimo te vitamine sebi in drugim!

Po spletu ni mogoče ovohavati sonca. In pravijo, da splet ne prenaša
virusne okužbe. Da morajo biti zato pouk in vsi obiski še dlje brez vonja,
kar preko elektronskih zaslonov. Saj: nekoč so Trojancem poklonili konja.
Pa nimam nič proti konju, ki je lep lipicanec.

**Skozi lino v samici korona virusa
spet petelin razglaša:
NE HODITE ZDOMA, jadrajte med otoki knjig, v vetru domišljije!**